Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

De acelaşi autor

ASASIN AMERICAN
TRANSFER DE PUTERE

LOVITURĂ FATALĂ

UN THRILLER MARCA
ASASIN AMERICAN

VINCE FLYNN

PREDA PUBLISHING
DISCOVER THE STORY

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

răi și aici? Care trăiesc în America și lucrează pentru CIA sau pe Capitol Hill…

- Doar nu vorbești serios, spuse Kennedy, șocată de teorie.

Lewis își încrucișă degetele sub bărbie și se aplecă spre ea.

- Justiția e oarbă… Și dacă antrenezi un om pentru a fi și jurat, și judecător, și călău… ei bine, nu ar trebui să fii surprinsă dacă într-o bună zi va eșua să facă distincția între un terorist și un birocrat lacom și corupt.

Kennedy se gândi o clipă la acest scenariu, după care dădu din cap.

- Nu cred asta.

Lewis ridică din umeri.

- Doar timpul ne va spune dacă am avut sau nu dreptate. Dar un lucru e sigur. Dacă va veni, la un moment dat, vremea să-l neutralizăm, am face bine să nu ratăm. Pentru că dacă supraviețuiește, ne va ucide în chinuri, până la ultimul om.

CAPITOLUL 1

PARIS, FRANȚA

Rapp legă coarda de nailon gri de coșul de evacuare din fier și se îndreptă spre marginea acoperișului. Aruncă o privire spre balconul aflat la două etaje mai jos, apoi admiră priveliștea Orașului Luminii. Mai erau câteva ore până la răsărit, iar amatorii de distracții nocturne se mai răriseră. Era acel moment rar de relativă inactivitate sub vraja căruia cădea pradă, o dată la 24 de ore, chiar și o metropolă vibrantă precum Parisul. Fiecare oraș are un aer unic și aparte, iar Rapp învățase să acorde atenție ritmurilor naturale ale fiecărei destinații. Orașele aveau asemănările lor, exact ca oamenii. În ciuda discuțiilor aprinse despre individualitate, puțini înțelegeau că, în mare parte, acțiunile oamenilor se subordonează obiceiurilor. Toți dorm, se trezesc, mănâncă, muncesc, mai mănâncă puțin, mai muncesc puțin, mănâncă din nou, se uită la televizor și apoi merg la culcare. Acesta este ritmul omenirii în toate colțurile lumii, astfel își duc oamenii viețile și își satisfac nevoile elementare.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Sigur, toți oamenii au însușiri unice, dar și acestea se manifestă tot prin intermediul obiceiurilor – obiceiuri pe care Rapp învățase să le exploateze. Ca regulă, cel mai bun moment de atac era miezul nopții, acea oră a vrăjitoarelor când marea majoritate a rasei umane doarme sau încearcă să o facă. Motivele fiziologice sunt evidente. Dacă un atlet de talie mondială are nevoie de ore întregi să se încălzească înaintea unui eveniment major, cum s-ar putea apăra un om abia trezit din somn? Totuși, Rapp nu putea să aleagă întotdeauna ora preferată deoarece, ocazional, obiceiurile țintei lui îi ofereau o deschidere atât de evidentă, încât oportunitatea nu putea fi ratată.

În urmă cu trei săptămâni, Rapp fusese la Atena. Omul pe care-l viza mergea în fiecare dimineață, pe același trotuar aglomerat, de la apartamentul în care locuia spre birou. Rapp luase în calcul ideea de a-l împușca acolo, pe trotuar, întrucât îi oferea suficientă acoperire și distragere. Nu ar fi fost greu, dar martorii reprezentau întotdeauna o preocupare, iar un ofițer de poliție putea să treacă oricând pe acolo la momentul nepotrivit. Dar pe parcursul filajului, observase încă un obicei al acestuia: după ce ajungea la birou, bărbatul bea o ceașcă de cafea, apoi își lua ziarul și făcea o vizită prelungită la toaleta bărbaților.

Nu doar să îi prinzi pe oameni dormind era un moment bun; următorul cel mai bun era să îi prinzi cu pantalonii în vine. Așa că în cea de-a patra zi, Rapp intră în cabina din mijloc, iar la ora așteptată, tipul intră în cabina din dreapta. Urcându-se pe vasul de toaletă, Rapp se aplecă peste despărțitor, îl strigă pe nume și, în clipa în care ochii li se întâlniră, zâmbi și îi trimise un glonț de 9 mm prin creștetul capului. Apoi îi mai trase unul, tot în țeastă, pentru siguranță, și părăsi calm clădirea. O jumătate de oră mai târziu, era pe un feribot, navigând pe Marea Egee prin aerul cald al dimineții, îndreptându-se spre insula Creta.

Majoritatea misiunilor și asasinatelor lui decurseseră la fel. Nătărăi care nu bănuiau nimic, care se credeau în siguranță după ani întregi în care Statele Unite făcuseră prea puțin sau chiar nimic pentru a-i pedepsi pentru implicarea lor în diverse atacuri teroriste. Unicul scop al lui Rapp era să mute linia frontului pe teritoriul acestor oameni. Să îi bântuie până începeau să aibă îndoieli, până nu mai puteau dormi noaptea, întrebându-se dacă nu cumva ei urmează. Aceasta devenise misiunea lui în viață. Inacțiunea era ceea ce îi încuraja pe acești oameni să își continue comploturile de a ataca civili nevinovați. Convingerea că erau în siguranță în timp ce își răspândeau acest război al terorii le oferise o încredere arogantă. Rapp înlocuia acum acea încredere cu frica.

Până acum, teroriștii deveniseră deja conștienți că ceva nu e în regulă. Prea mulți oameni fuseseră împușcați în cap în ultimul an pentru a fi o simplă coincidență. Omul de legătură al lui Rapp îi raportase zvonurile. Cei mai mulți bănuiau că israelienii își reactivaseră una dintre echipele de asalt, iar lui Rapp îi convenea de minune – cu cât era mai multă dezinformare, cu atât mai bine. El nu căuta recunoaștere pentru misiunile îndeplinite. Dar în ciuda numărului impresionant de asasinate, cel din seara aceasta avea să fie ultimul pentru o vreme. Conducerea din Virginia începea să devină agitată. Prea mulți oameni vorbeau. Prea multe servicii secrete străine alocau personal valoros pentru a investiga această epidemie de decese printre cei mai cunoscuți teroriști ai lumii și rețelele lor de finanțatori și traficanți de arme. După această misiune, Rapp urma să se întoarcă în SUA pentru puțină odihnă și relaxare. Cel puțin așa îi spusese Irene, omul lui de legătură. Dar deși trecuse doar un an, Mitch știa foarte bine cum merg lucrurile. Odihnă și relaxare însemna că Agenția voia să îl observe. Să se asigure că nicio parte din psihicul lui

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

nu rătăcea pe vreun coridor întunecat, fără să mai poată găsi drumul înapoi. Acest gând aduse un zâmbet pe chipul lui Rapp. Să îi ucidă pe ticăloșii ăștia era cel mai terapeutic lucru pe care îl făcuse vreodată; era mai eficient decât zece ani de psihoterapie.

Își puse mâna peste urechea stângă pentru a auzi mai bine și se concentră asupra micului transmițător care îi reda sunetele din apartamentul luxos aflat la două etaje mai jos. Exact ca în noaptea trecută, și cea dinainte, îl auzea pe libianul corpolent sforăind și răsuflând greoi. Bărbatul era un fumător înrăit – câte trei pachete de țigări pe zi. Poate că, dacă Rapp l-ar alerga un etaj în sus pe scări, și-ar îndeplini misiunea mult mai ușor.

Rapp urmări cu privirea o dubiță care trecea alene pe strada Quai Voltaire. Ceva îl deranja, dar nu își dădea seama ce anume. Cercetă strada în căutarea celei mai mici dovezi că ceva e nelalocul său, apoi își îndreptă atenția asupra aleilor străjuite de copaci care urmăreau malul Senei. Erau pustii. Totul era așa cum trebuie, dar ceva tot îl râcâia. Poate că lucrurile deveniseră prea simple în ultima vreme, crimă după crimă, oraș după oraș, fără să aibă nici măcar o singură problemă. Legea probabilității îi spunea că, mai devreme sau mai târziu, ceva urma să meargă prost, iar el va ateriza într-o încurcătură care l-ar putea arunca într-o închisoare străină sau l-ar putea costa viața. Aceste două gânduri erau mereu prezente în mintea lui și, în funcție de țara în care se afla, Rapp nu știa care dintre opțiuni ar fi de preferat.

În profesia lui nu era loc de teamă și îndoieli. Trebuia să fie precaut și atent la detalii, iar teama și îndoiala ar fi putut reprezenta obstacole majore. Rapp putea să stea aici, pe acoperiș, toată noaptea și să caute scuze pentru care să nu acționeze. Stan Hurley, ticălosul bătrân care îl antrenase, îl avertizase cu privire la capcanele analizei excesive. Rapp se gândi la avertismentul ferm primit de la Hurley și decise că, cel mai probabil, venea din

partea omului său de legătură. Acesta îi spusese că, dacă până și cel mai mărunt lucru pare în neregulă, cel mai bine este să anuleze misiunea. Un american nu putea fi prins făcând genul acesta de treburi murdare în Paris. Niciodată, dar mai ales acum, având în vedere climatul politic actual.

În imaginea de ansamblu, ținta lui Rapp era doar o verigă. Un alt nume pe care să îl taie de pe listă. Doar că, pentru Rapp, lucrurile erau întotdeauna mai personale decât imaginea de ansamblu. Voia să îi facă pe toți ticăloșii aceștia, până la ultimul, să plătească pentru faptele lor. Misiunile aveau să devină din ce în ce mai dificile și mai periculoase, dar pe el nu îl deranja absolut deloc. Lui Rapp îi plăcea provocarea. De fapt, simțea o bucurie sinceră când se gândea că acești ticăloși priveau peste umăr în fiecare zi și mergeau la culcare în fiecare noapte întrebându-se cine îi vânează.

Rapp se întrebă din nou dacă ar trebui să fie îngrijorat de faptul că libianul călătorea fără protecție. Exista șansa ca omul să se simtă în siguranță în poziția lui de Ministru al Petrolului. Ca membru important al comunității diplomatice, probabil că se credea mai presus de jocurile murdare ale teroriștilor și asasinilor. Ei bine, își spuse Rapp în sinea lui, odată ce ai fost terorist, rămâi mereu terorist. Chiar și îmbrăcat în costum, la cravată, și cazat într-un apartament scump din Paris, tot terorist era.

Rapp scană strada cu privirea și îl ascultă pe libian sforăind ca un porc. După 30 de secunde, se hotărî. Bărbatul nu avea să mai vadă răsăritul. Rapp începu să se miște eficient, aproape robotic, în timp ce își inventaria echipamentul pentru ultima dată. Pistolul Beretta cu amortizor era prins într-o teacă de umăr, sub brațul drept; două încărcătoare de rezervă îi erau bine ascunse sub brațul stâng; un cuțit de luptă cu lamă dublă era la